

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-1 У. 16714/14
08.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Томислава Медведа и Ненада Стојановића, чланова већа, са саветником суда Драганом Ранђеловић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А.,, кога заступа стечајни управник Бобана Михајловић из Књажевца, чији је пуномоћник Љиљана Лазић, адвокат из Ниша, Првوماјска 28, против туженог против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско – правне послове, сада Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења, број 465-02-00343/1998-07 од 15.04.2013. године, у предмету поништаја правноснажног решења о изузимању, уз учешће заинтересованих лица „Б.Б.“ доо ...,, чији је заступник В.В. и Општине Сокобања, коју заступа ОЈП Сокобања, након закључене усмене јавне расправе дана 05.06.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско – правне послове, број 465-02-00343/1998-07 од 15.04.2013. године, и **ПРЕДМЕТ ВРАЋА** Министарству финансија Републике Србије у Београду, Сектор за имовинско – правне послове, на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени** да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара, динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев заинтересованог лица Општине Сокобања, за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе општине Сокобања, Одељења за финансије, наплату јавних прихода и имовинско правне послове, број 465-10/95 од 05.07.2012. године. Тим првостепеним решењем, донетим у извршењу решења другостепеног органа бр. 465-02-00343/1998 од 04.05.2012. године, одбијен је захтев тужиоца, за поништај правноснажног

решења о изузимању Одељења за привреду, финансије и урбанизам, број 465-10/95-02 од 09.05.1996. године. Решењем из 1996. године се изузима из поседа ранијег корисника Г.Г. из ... градско грађевинско земљиште у корист општине Сокобања и то део кп. бр. ... у површини од 0.05,55 ха, и део кп. бр. ... у површини од 0.11,38 ха, обе у КО Сокобања, ради реализације детаљног урбанистичког плана блока „Центра“ у Сокобањи. Тим истим решењем је утврђена обавеза ранијег корисника да предметно земљиште преда у државини општини, а такође је утврђено да ће се накнада за изузето земљиште решити у другом поступку.

Тужилац је 17.05.2013. године, преко пуномоћника адв. Љиљане Лазих из Ниша, поднео тужбу заведену под бројем У. 8243/14 од 03.10.2014. године, ради поништаја решења Министарства финансија и привреде РС, у Београду, Сектора за имовинско правне послове бр. 465-02-00343/1998-07 од 15.04.2013. године. По тој тужби је одржана усмена јавна расправа дана 03.10.2014. године и донето је решење II-1 У. 8243/14 дана 03.10.2014. године о прекиду поступка, будући да је 15.09.2014. године стечајни управник Бобана Михајловић, известила Суд да је над тужиоцем отворен стечајни поступак и тражила је прекид свих судских поступака у коме је тужилац странка. Дана 12.11.2014. године, стечајни управник тужиоца Бобана Михајловић је доставила Суду поднесак којим тражи да Суд настави са поступком по тужби тужиоца против решења број 465-02-00343/1998-07 од 15.04.2013. године, указујући да је решењем Привредног суда у Зајечару бр. 3 Ст. 1/14 од 26.08.2014. године отворен стечајни поступак над стечајним дужником А.А. ... и да је за стечајног управника именована Михајловић Бобана, лиценцирани стечајни управник-предузетник из Књажевца, те да је због отварања стечајног поступка дошло до прекида управног поступка у предмету II-1 У. 8243/14.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог органа, налазећи да је тужени орган погрешно када је одбио жалбу тужиоца на првостепено решење којим је одбијен захтев тужиоца за поништај решења о изузимању из 1996. године, а основом члана 86. став 7. Закона о планирању. Тужбом тужилац објашњава други поступак који је такође вођен против овде заинтересованог лица „Б.Б.“ а који се тиче млечног ресторана у Сокобањи те указује да у коначном у односу на млечни ресторан у Сокобањи донета одлука којим је поништено решење о експропријацији те је та имовина враћена тужиоцу. Будући да је ту поступак правилно окончан налази да тужилац има право да као правни следбеник ранијег корисника тражи поништај и решења о изузимању земљишта, које је изузето његовом правном претходнику 1996. године, а ово са разлога што земљиште које је изузето није приведено намени. Сматра да је погрешно закључивање како првостепеног тако и другостепеног органа да је земљиште приведено намени самом чињеницом што је пренето трећем лицу овде заинтересованом „Б.Б.“ д.о.о. Тужбом такође објашњава и хронологију поступања како првостепеног тако и другостепеног органа, будући да је поступак трајао дуже, указујући на раније пресуде у управном спору које су донете од стране Врховног суда па и Управног суда. Тужбом предлаже да суд поништи оспорено решење и у спору пуне јурисдикције уважи жалбу, поништи решење првостепеног органа и у коначном усвоји захтев тужиоца и поништи правноснажно решење о изузимању кат. Парцела ... и кп. ... све у КО Сокобања као и да му накнади трошкове управног спора, а уколико не донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, да тужбу само уважи оспорено решење поништи и врати органу на поновни поступак и одлучивање .

Тужени орган је у одговору навео да остаје у свему код разлога датих у образложењу оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије.

Тужба је достављена заинтересованом лицу Општини Сокобања преко законског заступника ОЈТ, међутим одговор на тужбу није дат.

Друго заинтересовано лице Привредно друштво „Б.Б.“ дало је одговор на тужбу тражећи да му суд да статус заинтересованог лица и странке у поступку указујући да је закључком Скупштине Сокобања бр. 463-19/96-02 од 05.07.1996. године, предметно земљиште дато на трајно коришћење заинтересованом лицу, ради реализације дупа блока „Центар“ Сокобања. Будући да је постао трајни корисник предметног земљишта предао је захтев за конверзију права коришћења у право својине уз накнаду, те су то разлози због којих сматра да је неоснована тужба да су како првостепено тако и другостепено правилни па је и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр.111/09) ,одржао усмену јавну расправу дана 05.06.2015. године, у присуству пуномоћника тужиоца, законски заступник ОЈП Сокобања, а у одсуству уредно позваног туженог органа и заинтересованог лица „Б.Б.“, све у смислу одредбе члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужиоца на усменој јавној расправи изјави да остаје у свему при свим наводима тужбе и поднесака током поступка. У својим наводима поново се враћа на утврђивање правног интереса тужиоца за вођење овог поступка, истиче да не стоје разлози из ожалбеног и оспореног решења да је самим преносом на треће лице са општине Сокобања извршена намена изузимања, будући да је крајњи корисник био у обавези да у року од 3 године од правноснажности решења о изузимању приведе земљиште намени, а планирана намена је била изградња објекта пословног објекта „Центар“, што заинтересовано лице „Б.Б.“ није учинило односно земљиште није привело намени, а што је и утврђено у ранијем поступку да је остало неизграђено. Предлаже да Суд тужбу уважи, спор реши пуном јурисдикцијом, те у колико сматра да због природе ствари не може да реши у спору пуно јурисдикције уважи тужби поништи оспорено решење. Трошкове тражи за састав тужбе 16.500,00, динара, за данашњи приступ 18.000,00 динара и одговарајуће износе на име судских такси.

Законски заступник Општине Сокобања на усменој јавној расправи изјави да оспорава тужбу и тужбени захтев те сматра да тужилац никако није могао по уговору са ДОО „Д.Д.“ стекне власништво над овде спорној непокретности будући да је она отуђена 1996 године. На питање Суда да ли је земљиште приведено намени, односно да ли је изграђен пословни објекат „Центар“ изјави да није. Прилаже поднесак који је упућен од стране стечајног управника Трговинског суда у Зајечару 04.06.2004. године. Предлаже суду да тужбу одбије. Трошкове тражи за данашњи приступ у висини од 18.000,00 динара.

По разматарњу навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа овог предмета и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове правне ствари произлази

да је ожалбено решење донето у извршењу решења туженог бр. 465-02-00343/1998 од 04.05.2012. године, да је поступајући по захтеву „Б.Б.“ ДОО ..., за поништај правноснажног решења Одељења за привреду, финансије и урбанизам, бр. 465-10/95-02 од 09.05.1996. године, којим је изузето из поседа “Г.Г.“ из ..., градско-грађевинско земљиште у корист општине Сокобања, део кп. бр. ... у површини од 0.05,55 ха и део кп. бр. ... у површини од 1.11,38 ха обе КО Сокобања, ради реализације детаљног урбанистичког плана блока „Центар“ у Сокобањи, због непривођења намени изузетог земљишта у законском року, првостепени орган донео ожалбено решење којим је одбио захтев за поништај правноснажног решења Одељења за привреду, финансије и урбанизам, бр. 465-10/95-02 од 09.05.1996. године. Ово јер су у конкретном случају изузете парцеле, односно делови тих парцела отуђене пре отварања стечаја над поменутиим предузећем, како стоји у уговору о купопродаји „Г.Г.“, ..., у стечају од 25.05.2004. године, те да наведене парцеле нису могле бити предмет купопродаје из разлога што је у то време корисник парцела било предузеће „Б.Б.“ из ..., а закључком СО бр. 463-19/96-02 од 05.07.1996. године, додељене на трајно коришћење том предузећу ради реализације ДУП-а блока „Центар“ у Сокобањи. Тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, нашавши да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења дао довољне чињенице и правне разлоге које као правилне и потпуне прихвата и тужени орган.

Чланом 86. ст. 7. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 47/2003, 34/2006, 39/2009) прописано је да на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништиће се правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето, у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

Испитујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да су тим решењем учињене повреде одредбе члана 199. став 2., у вези са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10), а које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари. Управни суд налази да се не може као правилно прихватити становиште туженог органа из оспореног решења да је правилна одлука првостепеног органа, јер разлози из оспореног решења не упућују на одлуку дату у диспозитиву. Ово будући да се првостепени и тужени орган баве искључиво легитимацијом тужиоца за подношење захтева, која према оцени Суда у конкретном случају није спорна, а што је потврдио и Управни суд у пресуди I-4 У. 5050/10 (2008) од 13.01.2011. године која је донета по тужби тужиоца „Б.Б.“ доо ... из ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове 07 број 465-02-00343/1998 од 02.07.2008.године, којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе Општине Сокобања, Одељења за привреду и финансије број 465-1/99-02 од 06.02.2008.године, којим је, усвојен захтев „А.А.“ доо ..., за деекспропријацију и поништено правоснажно решење о експропријацији Одељења за привреду, финансије и урбанизам Општинске управе Сокобања број 465-9/95-02 од 15.03.1996.године, којим је експроприсана имовина правног претходника „А.А.“ д.о.о ..., ради изградње пословно-стамбеног комплекса, као и другостепени орган у решењу бр. 465-02-00343/1998 од 04.05.2012. године, којим је поништено решење првостепеног органа од 05.12.2008. године и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, при чему је првостепеном органу указано на поднесак од 24.04.2007. године којим је утврђено да је „А.А. ДОО ... правни

следбеник „Г.Г.“ ..., при чему пропуштају да утврде одлучну чињеницу у овој правној ствари, а која се односи да ли је предметно земљиште изузето из поседа ранијег корисника „Г.Г.“ из ..., ради реализације детаљног урбанистичког плана блока „Центра“ у Сокобањи, приведено намени ради које је изузето, или да ли је приведено другој намени, у складу са законом.

Осим наведеног тужилац је у жалби изјављеној против решења првостепеног органа, управо указивао да је он неспорно активно легитимисан за подношење захтева, што му је у коначном признао другостепени орган решењем бр. 465-02-00343/1998 од 04.05.2012. године, због чега је несхватљиво поступање првостепеног органа, који доноси одлуку не поштује смернице другостепеног органа и не поступа на наложени му начин, већ доноси истоветну одлуку, да првостепени орган у образложењу своје одлуке наводи да поднесак од 24.04.2007. године није од значаја за доношење одлуке, при чему је другостепени орган, управо на том доказу утврдио да је „А.А“ доо ..., активно легитимисан за вођење поступка. Како тужени орган делимично цитира наводе жалбе, али их супротно законској обавези из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку не цени, то је, по оцени суда, оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, с тим што су правна схватања и примедбе суда у погледу поступка, изнети у овој пресуди, обавезни за тужени орган – у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Одлука о трошковима поступка у ставу II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу признати трошкови које је определио на усменој јавној расправи и то трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и 18.000,00 динара за приступ адвоката расправи и применом тарифног броја 28. став 1. и тарифног броја 29. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/09) одредио износ од 390,00 динара, на име таксе за тужбу и износ од 980,00 динара, на име таксе за пресуду.

Одлуку о трошковима поступка, у ставу III диспозитива пресуде, Управни суд је донео на основу одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), и чл. 146. и 149. Закона о парничном поступку, а чије се одредбе у управном спору сходно примењују, на основу одредбе чл. 74. Закона о управним споровима, па имајући у виду да је тужба уважена, заинтересованом лицу није признато право на накнаду трошкова управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.06.2015. године, II-1 У.16714/14

Записничар
Драгана Ранђеловић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП